

PŘÍBĚH DNEŠNÍ ŽENY

Ingrid Králová

PŘÍBĚH DNEŠNÍ ŽENY

Ingrid Králová

Copyright © 2015 Ingrid Králová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-036-6 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-037-3 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-038-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

**Věnováno všem ženám, které milovaly své muže a
rodinu a při tom zapoměly myslet samy na sebe**

TÁPÁNÍ

1.

Irma silně sešlápla brzdu a všichni v autě vykonali cukavý pohyb dopředu a hned zase dozadu. Zastavila.

„Příště nás odvezu sám,“ řekl patnáctiletý Radim „táta už mě párkrát pustil za volant a šlo mi to docela slušně.“

„Příště pojeděš MHD, na auto už mám kupce a peníze musím vyplatit tátovi.“ Hodinky ukazovaly 6.50. V kvintě A za deset minut začne tělocvik. Dvojčata Radim a Renata se na zadním sedadle ještě protahovala.

„Teenageři mají spát osm hodin denně, doporučují to lékaři, jenže to by musel bejt den o pár hodin delší nebo minimálně neexistovat ranní tělocvik. Myslím, matko, že za týden ve čtvrtek ráno zajdu k zubaři.“

„Jen koukej cvičit, kdo ti má pořád psát omluvenky.“

„Hele, a co já,“ přidala se Renata „myslím, že teď jsem s omluvenkou na řadě já, ty jsi byl nedávno na odběru krve.“

„No, tak budeme oba nachlazený,“ rozhodl Radim a rozeplnul si bezpečnostní pás.

„Padejte už! Večer doma, ahoj.“

„Ahoj, mami, měj se hezky.“ Renata se naklonila k přednímu sedadlu a dala Irmě pusku na tvář. Potom rychle vystoupila a doběhla bratra.

„Kterej pitomec sestavil tenhle rozvrh?“ povzdechla si Irma a pozorovala vysoké vstupní dveře školy, jak se za dětmi samy pomalu zavíraly. Obloha se rozjasňovala, svěží mrazivé březnové ráno si poblíž na trávníku užíval aportující hnědočerný dobrman a jeho mladá panička. Irma se cítila unavená. Večer vypila skleničku červeného vína, kdysi osvědčený pomocník pro spaní ale včera nefungoval. Usnula až k ránu, hlavou jí znovu kolovaly události posledních měsíců. Nešťastná esemeska, která jednoho dne zapíjala v Renatině mobilním telefonu a změnila život celé rodiny. Chybné stisknutí malého tlačítka, fatální Karlův přehmat. Zprávu určenou jeho kolegyni z práce René, která tehdy byla s kamarádkou na dovolené v Egyptě, omylem odeslal dceři Renatě.

Jak se mas, makrasnaegyptanko? Nemohu se dockat, az se vratis a vecerzlibam tvoje opalenetelo. Karel.

Irma ty dvě věty snad nikdy nezapomene.

Ozvalo se pronikavé troubení klaksonu. Starší řidič Renaultu Trafic, potištěného reklamami na stavební práce všeho druhu, ukazoval na značku, která zde dočasně zakazovala zastavení z důvodu vjezdu vyhrazeným vozidlům.

Pokusila se na řidiče v čepici udělat omluvný úsměv a zbrkle nastartovala. Motor naskočil a vzápětí zhasnul.

„No tak dělej, ženská,“ odezírala přes přední sklo řidičova slova. Druhý pokus už vyšel, rozjela se, ale nohy i ruce se jí trásly.

Provoz na silnici houstnul. Dospělí se přemísťovali do zaměstnání, děti do škol, nemocní k lékařům, nedočkaví důchodci na nákupy a všichni jakoby si záměrně za cíl své cesty vybrali druhý konec Prahy. Zvolna pojížděla v koloně, zkřehlé prsty svírající volant se jí nedařilo zahřát, stále se trásla. Ještě že škola je od domova vzdálená jen sedm kilometrů.

Zastavila na přilehlém parkovišti a vyjela výtahem do pátého patra. Byt v panelovém domě na

sídlišti zdědila před pěti lety po rodičích a s Karlem ho společně zrekonstruovali. S dětmi tu zůstane bydlet i po rozvodu, bude to finančně náročnější, ale naštěstí se dohodli na majetkovém vyrovnání.

Rychle se převlékala do černých kalhot a modré halenky, v koupelně se ve spěchu nalíčila, na snídani čas nezbyl. Přes záda přehodila kabát, nazula lodičky, ještě kabelku a nesmí zapomenout klíče jako minule. I přes dvě klopýtnutí na tenkých podpatcích doběhla městský autobus včas. Spěchala do zaměstnání.

2.

„Ahoj, Irmo, jak ses vyspala?“

„Ahoj, Heleno, ani se neptej.“

„Snad jsi zase nebrečela pro svýho ex?“

„Ještě nemáme konečný rozsudek...“

„To nevadí, tvoje manželství už je minulost.

Udělej tečku, nelituj se pořád a začni si užívat nový život. Pojď, dáme si čaj a koláč, určitě jsi zase nesnídala. Máme chvíli čas, Sova dnes zrušil ranní brífink.“

Tvarohový koláč Irma stěží protlačila staženým hrdlem. Už dlouho nedostala zdravou chuť k jídlu. Přála si mít zažívání lenochoda, sníst jen

jednu porci potravy a zpracovávat ji třicet dní. Zato mátový čaj s citronem chutnal výborně a uklidňoval.

„Jak krásné by bylo teď usnout,“ zatoužila, když usedla na kancelářskou židli za skleněnou přepážkou. Odemkla kovový sejf s bankovkami, spustila počítač, vyťukala heslo, s Helenou u vedlejší pokladny si vyměnily úsměv a společně čekaly na prvního klienta. Raději by se dnes schovala v zastrčené trezorové pokladně a sáčkovala mince.

—

Starší pán důchodového věku v lehce pomačkaném manšestrovém saku si přišel uložit pár tisíc korun na svůj spořicí účet. Únavu Irma prozatím úspěšně zahнала. Zručně přepočítala několik dvoutisícikorun, zadala údaje do počítače, vykouzila úsměv a popřála drobnému staříkovi hezký den.

„Zdáte se mi nějaká pohublá,“ řekl při odchodu, v kapse saka nahmatal zabalenou hašlerku a podstrčil ji Irmě skleněným otvorem.

„Paní Dvorská,“ vynořil se najednou před pokladním okénkem Irmin nadřízený, Mgr. Sova. „Neslyšel jsem vás nabízet žádné produkty. I když

pracujete především s hotovými penězi, je potřeba, abyste klientovi naznačila i jiné možnosti spoření, než je pouhý vklad na účet. Dáte tip, radu, impuls a klient začne přemýšlet. Podílové fondy, stavební spoření, životní pojištění, to všechno jste mohla pánovi nabídnout.“

„Vždyť mu bylo přes sedmdesát,“ opatrně oponovala „většinu produktů ve svém věku už nemůže založit.“

„Takhle neuvažujte. Určitě má rodinu, děti, vnoučata a jim bude doma vyprávět, co mu ta hezká úřednice v bance doporučila. Buďte aktivnější, Irmo, napíšu vás v příštím měsíci na školení zákaznického servisu. Vyzkoušíte si tam nějaké modelové příklady prodeje finančních produktů a oživíte si komunikaci.“

„Jistě,“ přikývla.

Práce pokladní ji bavila a na téhle menší pobočce byla zaměstnaná již čtvrtý rok. Kolegové ji hodnotili jako rychlou, spolehlivou a nekonfliktní a dohromady tvořili dobrý kolektiv. Bývalá vedoucí Věra Lánová, která odešla koncem roku do předčasného důchodu, pracovala v bankovním sektoru dlouhá léta, ale vyučená obchodnice se v ní nikdy nezapřela. Vzorem prodejních dovedností se pro ni stal Vlasta Burian ve filmu Zlaté dno,

který zakoupila na DVD a rozdala každému svému podřízenému s doporučením alespoň dvakrát ho shlédnout.

Ale teď tu byl Mgr. Tomáš Sova, čtyřiatřicetiletý, sto sedmdesát centimetrů vysoký ambiciózní manažer, pověřený rekonstrukcí pobočky. Pár centimetrů výšky navíc, které by mu jako muži slušely, doháněl botami s vysokými podrážkami a obrovským pracovním nasazením. Do dvou měsíců pod jeho vedením tu bude vyměněný nábytek, nainstalované výkonnější počítače, moderní pokladní systém s dokonalejšími počítačkami peněz, a především nově kvalitně proškolený personál.

—

„Slyšela jsi Sovu?“ zeptala se Irma Heleny v polední pauze. „Posílá mě na školení, prý jsem za kasou málo aktivní.“

„Nic si z toho nedělej, postupně nás to čeká všechny. Žádná tragédie Irmo, jsi přetažená, nevyspalá a problémy se ti zdají větší, než ve skutečnosti jsou.“

„Asi máš pravdu. A kdybys věděla, jak narůstají v noci, když nemůžu spát.“

„Začínáš mě znepokojoval. Neutápěj se v žalu, přejde v depresi ani to nepoznáš a skončíš rovnou u psychiatra. Dělej něco, cokoliv. V pátek po práci jdeme s miláčkem na bowling, pojd' s námi.“

„Díky, Heleno, snad příště.“

3.

Toho dne se Irma z práce domů vracela jako obvykle městským autobusem. Přemáhala únavu a byla ráda, že na ni zbylo volné sedadlo. Se zavřenýma očima a hlavou opřenou o sklo si pro dnešek plánovala už jen rychlou studenou večeři, horkou sprchu a slastné ulehnutí do postele. Plány brzy narušil zvonící mobil v kabelce. Na displeji se rozsvítil nápis *skryté číslo*.

„Prosím, Dvorská, kdo volá?“ ozvala se tiše, neměla náladu na žádný rozhovor.

„Tady nadpraporčík Bernard, Policie České republiky – obvodní oddělení Řevnice. Dobrý den, paní Dvorská.“

„Dobrý den,“ řekla překvapeně.

„Potřebuji vašeho syna Radima pozvat k výslechu. Jako patnáctiletý už by se sice mohl dostavit sám, ale z naší zkušenosti víme, že je lepší, když tyto mladistvé, doprovodí někdo z rodičů

nebo jiný dospělý z rodiny, může to být i zástupce ze školy. Mohli byste k nám na služebnu společně přijít příští týden ve středu ve čtrnáct hodin?“

„Ano, snad. A proč vlastně? Radim něco provedl?“ vyděsila se.

„Aha, vy asi nic nevíte. Jedná se o výpověď k případu vykradení rodinného domu Svatošových v Dobřichovicích, druhého února letošního roku. Váš syn tam tehdy byl na nějaké párty.“

„Druhého února?“ opakovala Irma nahlas a pátrala v paměti, co Radim ten den dělal. Byl u babičky v Dobřichovicích. Karel si tehdy v sobotu ráno vyzvedl dvojčata doma a odvezl je ke své matce do Dobřichovic. Vlastně nakonec odjel jen Radim. Původní plán, že Karel vezme děti lyžovat na sjezdovku v Chotouni u Jílového, padl.

„Hory příště, děcka, musím zůstat s René doma, je těhotná a není jí dobře. Odvezu vás k babičce, už se na vás těší.“

„My jsme byly pro tebe špatné děti, že jsi nás opustil a pořizuješ si nové?“ nečekaně reagovala Renata na Karlovo oznámení. „Já k babičce nejedu, nemám tam žádné kamarádky,“ dodala a zavřela se do pokoje.

„Haló, jste tam? Slyšíme se?“ vytrhnul nadpraporčík Irmu ze zamyšlení.